

Libris *Finding the Dream*
Nora Roberts

Respect pentru oară Copyright © 1997 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Găsește-ți visul
Nora Roberts

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Găsește-ți visul / Nora Roberts
trad.: Ana Dragomirescu – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4609-5
I. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

găsește-ți visul

Traducere din limba engleză
ANA DRAGOMIRESCU

LITERA®
2019

Capitolul 1

În ziua în care împlinise optsprezece ani, Laura era îndrăgostită. Avea noroc să fie atât de sigură de sentimentele ei, de viitorul ei și de bărbatul cu care avea să le împărtășească pe toate.

Îl chema Peter Ridgeway și era tot ce visase ea vreodată. Înalt și chipeș, cu un păr blond superb și un zâmbet fermecător, era un om care înțelegea frumusețea și muzica, dar și responsabilitățile unei cariere.

De când fusese promovat în cadrul organizației Templeton și transferat la filiala din California, o curtase într-un fel menit să-i cucerească inima romantică.

Laura avusese parte de trandafiri livrați în cutii albe lucioase și de cine liniștite în restaurante cu lumânări pâlpâitoare, de nesfârșite discuții despre artă și literatură, de priviri tăcute care spuneau mult mai mult decât cuvintele.

Se plimbaseră prin grădină la lumina lunii și făcuseră lungi drumuri cu mașina de-a lungul coastei.

Nu-i luase mult până să cadă pradă iubirii și totuși fusese o cădere lină, fără zgârieturi sau vânătăi. Se gândea că totul semănase mult cu alunecarea printr-un tunel căptușit cu mătase în brațele cuiva care o aștepta.

Poate că la douăzeci și șapte de ani el era puțin mai mare decât le-ar fi plăcut părinților ei, iar ea un pic prea tânără. Însă Peter era fără cusur, iar Laura nu putea pricepe ce importanță ar fi avut anii. Nici

un băiat de vârsta ei nu avea rafinamentul, cunoștințele sau răbdarea lui făcută.

Și ea era foarte îndrăgostită.

Peter îi făcea aluzii delicate la căsătorie. Laura înțelegea că proceda astfel pentru a-i lăsa ei timp de gândire. Dacă ar fi știut cum să-i dea de veste că deja se gândise, deja hotărâse că el era omul cu care își va petrece restul vieții... Considera însă că bărbatul trebuia să facă primul pas, să ia deciziile.

Aveau timp, se liniștea singură. Tot timpul din lume. Iar în seara aceea, la petrecerea de aniversare, el urma să fie acolo. Urmău să danseze împreună, iar în rochia bleu pe care o alesese pentru că se asorta cu ochii lui avea să se simtă ca o prințesă, ba mai mult, avea să se simtă ca o femeie.

Se îmbracă lent, dorindu-și să savureze fiecare clipă a pregătirilor. De acum totul urma să fie altfel, se gândi ea. Camera ei fusese neschimbată când deschisese ochii în acea dimineață. Peretii erau în continuare acoperiți cu acei micuți boboci de trandafir care creșteau acolo de atâția ani. Soarele iernii îi pătrundea prin ferestre, filtrat de perdelele din dantelă, așa cum se întâmplase în atâtea alte dimineți de ianuarie.

Însă totul era altfel. Pentru că ea era altfel.

Acum își cerceta camera cu ochi de femeie. Aprecie conturul elegant al scrinului din lemn de mahon, mobila lucioasă în stil Chippendale care îi aparținuse bunicii ei. Atinse frumosul set de cosmetice din argint, primit în dar de ziua ei de la Margo, studii frivolele și coloratele sticlute de parfumuri pe care începuse să le colecționeze în adolescență.

Iată și patul în care dormise și visase încă din copilărie – o piesă de mobilier înaltă, cu patru piloni, tot în stil Chippendale, cu un baldachin înzordonat cu dantelă bretonă. Ușile ce dădeau spre balcon erau deschise pentru a invita înăuntru sunetele și miresmele serii. Locul de la geam, acolo unde se cuibărea și visa la stânci, era căptușit cu perne comode.

Focul ardea liniștit în șemineul din marmură cu inserții roz. Pe poliță stăteau fotografiile înrămate în argint, lângă delicatele sfeșnice cu lumânări albe pe care adora să le aprindă noaptea. Tot acolo se găsea

și vaza din porțelan de Dresda cu trandafirul alb pe care Peter i-l trimisese în acea dimineață.

În cameră se mai afla masa de lucru la care studiasse pe tot timpul liceului și la care avea să învețe în continuare pe parcursul a ce mai rămăsese din clasa a douăsprezecea.

Ciudat, dar nu se mai simțea ca o elevă de liceu, medită ea, trecându-și mâna de-a lungul biroului. Se simțea mult mai matură decât colegii ei de generație. Mult mai înțeleaptă, mai sigură de direcția în care se îndrepta.

Aceasta era camera copilăriei, a tinereții și a inimii ei. Așa cum Casa Templeton era căminul inimii ei. Deși știa că nu avea să iubească niciodată un alt loc la fel de mult, era pregătită, ba chiar nerăbdătoare să clădească un nou cămin împreună cu bărbatul pe care îl iubea.

În cele din urmă, se întoarse și se privi în oglinda cu ramă mobilă. Avusese dreptate în privința rochiei, hotărî ea zâmbind. Croiala simplă îi pune în valoare silueta minionă. Decolteul rotund, mânecile lungi, conice, fusta dreaptă care îi cobora până în dreptul gleznelor, toate îi dădeau un aer clasic, demn, perfect pentru o femeie ce se ridica la standardele lui Peter Ridgeway.

Poate că ar fi preferat să aibă părul drept și lăsat pe umeri, dar de vreme ce acesta insista să se cârlionțeze frivol, îl ridicase într-un coc.

Ea nu avea să fie niciodată îndrăzneată și sexy ca Margo sau misterioasă precum Kate, așa că se mulțumea cu a fi matură și distinsă. La urma urmei, acestea erau calitățile pe care Peter le considera atrăgătoare.

Își dorea din tot sufletul să fie perfectă pentru el în acea seară. Mai ales în acea seară.

Cu mișcări reverențioase luă cerceii primiți în dar de la părinții ei. Diamantele și safirele îi făcură cochet cu ochiul. Tocmai le zâmbea, când ușa se dădu de perete.

– Eu nu-mi pun porcăriile alea pe toată fața! Roșie în obraji și frustată, Kate își continua cearta cu Margo în vreme ce intrau amândouă în cameră: Te-ai dat tu cu destule pentru amândouă.

– Ai zis că o lași pe Laura să judece, îi aminti Margo, apoi se opri pentru a-și studia prietena cu un ochi expert. Arăți fabulos. Sex cu demnitate.

– Chiar? Ești sigură?

Ideea de a fi sexy o încânta atât de mult, încât Laura se întoarse către oglindă. Nu se văzu decât pe sine însăși, o fetișcană cu ochi cenușii nerăbdători și un păr care nu prea voia să stea la locul lui.

– Absolut. Toți tipii de la petrecere o să te vrea, dar o să le fie teamă să întrebe.

Cu un pufnet, Kate se trânti pe patul Laurei.

– În schimb n-o să le fie teamă să te întrebe pe tine, draga mea. Tu ești cel mai bun exemplu de publicitate care nu minte.

Margo zâmbi disprețuitor și își trecu o mână peste șold. Rochia roșu-aprins avea un decolteu adânc și se mula pe fiecare curbă voluptuoasă.

– Dacă ai sex-appeal (ceea ce nu e cazul tău), atunci arată-l. Tocmai de aceea îți trebuie fardul de obraz, conturul pentru ochi, rimelul...

– Oh, Doamne!

– Arată minunat, Margo. Mereu împăciuitoare, Laura păși între ele și îi zâmbi lui Kate, care stătea întinsă pe pat, cu silueta ei ascuțită îmbrăcată de la gât până la glezne în lână albă. Tu semeni cu o nimfă a pădurii, continuă ea. Dar ți-ar prinde bine ceva mai multă culoare.

– Vezi? Triumfătoare, Margo își scoase iute trusa de machiaj. Ridică-te și lasă maestra să-și facă treaba.

– Mă bazam pe tine, bombăni Kate în direcția Laurei. Văitându-se neîncetat, îndură chinul periilor și tuburilor lui Margo. Fac asta doar pentru că e ziua ta.

– Iar eu îți sunt recunoscătoare.

– O să fie o noapte senină, observă Margo pe când contura cu hărnicie pomeții lui Kate. Formația se instalează deja, iar la bucătărie e haos. Mama aleargă de colo până colo, agitându-se din pricina aranjamentelor florale de parcă ar fi o recepție regală.

– Ar trebui să merg să ajut, începu Laura.

– Tu ești oaspetele de onoare, îi aminti Kate, care își ținea ochii închiși pentru a se apăra, în vreme ce Margo îi umbrea pleoapele. Mătușa Susie are totul sub control. Inclusiv pe unchiul Tommy. El e afară și cântă la saxofon.

Râzând, Laura se așeză pe pat lângă prietena ei.

– Mereu zicea că una dintre fanteziile lui secrete e să cânte la saxofon tenor într-un club plin de fum.

– Ar fi cântat o vreme, apoi ar fi ieșit la iveală Templetonul din el și ar fi cumpărat clubul, spuse Margo în timp ce întindea cu grijă conturul pe sub ochii mari, ca de căprioară, ai lui Kate.

– Doamnelor! Josh se foia în pragul ușii, ținând în mâini o cutiuță de la florărie. Nu vreau să întrerup un ritual feminin, dar de vreme ce toată lumea a cam luat-o razna, eu fac pe curierul.

Felul în care arăta îmbrăcat în frac trimise un val de fierbințeală drept printre coapsele lui Margo. Fata îi aruncă o privire arzătoare.

– Cât iei bacșiș de obicei?

– Degeaba sperii tu! Josh se luptă să nu-și lase privirea să alunece în decolteul ei și îi blestemă pe toți bărbații care aveau să întrezărească acele curbe albe ca laptele. Se pare că sunt încă niște flori pentru sărbătorită, preciză el.

– Mersi. Laura se ridică să ia cutia și îl sărută. Țasta-i bacșișul meu.

– Arăți minunat, zise el luând-o de mână. Matură. Începe să-mi fie dor de surioara mea enervantă.

– O să mă străduiesc să te enervez cât pot de des. Laura deschise cutia, oftă și uită de orice altceva. De la Peter, murmură ea.

Josh scrâșni din dinți. N-ar fi fost drept să-i spună că deja îl scotea din sărite cu alegerile ei în materie de bărbați.

– Unii tipi cred că e elegant să dăruiești câte un singur trandafir.

– Eu aș prefera să-i primesc cu duzinile, spuse Margo, iar privirea ei o întâlnește pe a lui Josh, într-un acord perfect.

– E adorabil, șopti Laura în vreme ce strecura floarea în vază alături de perechea ei. La fel ca și cel pe care mi l-a trimis azi-dimineață.

La ora nouă seara, reședința familiei Templeton era deja plină ochi. Grupuri de oaspeți se revărsau din camerele strălucitoare pe terasele încălzite. Alții rătăceau prin grădini, plimbându-se pe alei ca să admire florile îmbobocite și fântânile, toate luminate de globul alb al lunii de iarnă și de farmecul sutelor de becuțe.

Margo avusese dreptate. Cerul era senin, străpuns de nenumărate stele cu sclipiri de diamant. Sub el, clădirea se înălța scaldată în lumină.

Muzica bubuia, invitând perechile la dans. Mesele uriașe, acoperite cu olandă, gemeau sub greutatea mâncărilor. Ospătari pregătiți conform standardelor din hotelurile Templeton se mișcau discret printre musafiri, purtând tăvi încărcate cu pahare de șampanie și aperitive. La cele șase baruri cu servire la liber se ofereau cocteiluri și băuturi nealcoolice.

Din piscină se ridicau fuioare de aburi, în vreme ce zeci de nuferi albi pluteau pe suprafața apei. Pe terasă, sub copertine mătăsoase, și pe iarbă se aflau zeci de mese îmbrăcate în pânză albă, iar în mijlocul lor trei lumânări lungi și albe, decorate cu gardenii.

Înăuntru se găseau alți chelneri, alte feluri de mâncare, alt gen de muzică și alte flori pentru cei care își doreau căldură și o relativă liniște. Două menajere îmbrăcate în uniformă erau gata să ajute pe orice doamnă care ar fi dorit să-și îmbroșeze machiajul sau să-și repare un tiv discutat.

Nici o recepție organizată vreodată de un hotel Templeton nu fusese mai atent planuită decât sărbătorirea celei de-a optsprezecea aniversări a Laurei Templeton.

Ea nu avea să uite nicicând acea seară, felul în care scânteiau luminile, modul în care muzica părea să umple aerul, împletindu-se cu mireasma florilor. Își cunoștea îndatoririle, așa că sporovăia și dansa cu prietenii părinților ei și cu colegii de generație. Cu toate că nu și-l dorea decât pe Peter, se amesteca prin mulțime și socializa, așa cum era de așteptat din partea ei.

Când dansă cu tatăl ei, își lipi obrazul de al lui.

– E o petrecere minunată. Mulțumesc.

El oftă, dându-și seama că Laura mirosea ca o femeie – delicat și elegant.

– O parte din mine își dorește să ai încă trei ani și să țopăi pe genunchiul meu. Thomas se retrase pentru a-i zâmbi fiicei sale. Era un bărbat de o frumusețe izbitoare, cu părul arămiu ușor încăruntit, cu riduri lăsate de viață și râsete în colțurile ochilor pe care îi moșteniseră ambii săi copii. Ai crescut, Laura.

– Nu m-am putut abține, replică ea întorcându-i zâmbetul.

– Nu, presupun că nu. Acum stau aici conștient că o duzină de tineri trimit săgeți spre spatele meu, sperând să cad lat ca să poată dansa ei cu tine.

– Te prefer pe tine ca partener de dans în locul oricui altcuiva.

Dar când Peter alunecă pe lângă ei împreună cu Susana Templeton, Thomas observă cum privirea fiicei lui devine blândă și visătoare. Cum ar fi putut să prevadă, atunci când îl adusese pe tânăr în California, că Ridgeway avea să-i răpească fetița? se întrebă el.

În clipa în care melodia luă sfârșit, Thomas trebui să admire abilitatea cu care Peter schimbă partenerule, apoi se îndepărtă rotindu-se împreună cu Laura.

– N-ar trebui să te uiți la el de parcă ai vrea să-l biciuiești, Tommy, murmură Susan.

– E doar o copilă.

– Știe ce vrea. Mereu a părut a ști ce vrea. Doamna Templeton oftă la rândul ei. Se pare că acum e vorba de Peter Ridgeway.

Thomas se uită în ochii soției lui. Erau înțelepți, mereu fuseseră așa. Poate că avea ea o siluetă mică și delicată ce crea iluzia fragilității, însă el știa cât de puternică era în realitate.

– Ce părere ai despre el?

– E competent, rosti agale Susan. E bine-crescut, are maniere. Dumnezeu știe cât e de atrăgător. Buzele ei moi se înăspriră când urmă: Și mi-aș dori să se afle la o mie de kilometri distanță. Vorbește mama din mine, recunosc ea. Cea care se teme să-și piardă fetița.

– L-am putea transfera în Europa. Lui Thomas începu să-i placă ideea. Ba nu, la Tokio sau Sydney.

Râzând, Susan își bătu ușor soțul pe obraz.

– Judecând după cum se uită Laura la el, ar fi în stare să-l urmeze. Mai bine ține-l pe aproape. Străduindu-se să accepte situația, ridică din umeri și spuse: S-ar fi putut îndrăgosti de vreunul dintre zurbagiii cu care umblă Josh, de un gigolo, de un vânător de zestre ori de un fost deținut.

– Laura? râse Thomas. Niciodată.

Susan abia dacă ridică o sprânceană. Știa că un bărbat n-ar înțelege. Firile romantice ca a Laurei sunt de cele mai multe ori atrase de personalitățile sălbatice.

– Ei bine, Tommy, va trebui să așteptăm și să vedem încotro merg lucrurile. Și să-i fim alături.

– N-ai de gând să dansezi cu mine? Margo se strecură în brațele lui Josh și se potrivește acolo înainte ca el să aibă ocazia de a-și exprima acordul ori de a fugi. Sau preferi să stai aici și să meditezi?

– Nu meditam. Mă gândeam.

– Erai îngrijorat din pricina Laurei. Chiar în timp ce își trecea degetele peste ceafa lui într-un gest cochet, Margo îi aruncă o privire preocupată prietenei sale. E nebună după el. Și și-a pus în cap să-l ia de bărbat.

– E prea tânără ca să se gândească la căsătorie.

– Se tot gândește la căsătorie de când avea patru ani, bombăni Margo. Acum a găsit ceea ce crede că e bărbatul visurilor ei. Nimeni n-o s-o poată opri.

– Aș putea să-l omor, sugeră Josh. După aia am putea să ascundem cadavrul.

Ea chicoti, apoi îi surâse complice.

– Kate și cu mine am fi bucuroase să te ajutăm să-i azvârli trupul lipsit de viață de pe stânci. Dar, la naiba, Josh, poate că el e omul potrivit pentru Laura. E atent, deștept, din câte se pare răbdător în ceea ce privește anumite chestiuni hormonale.

– Nu începe! Privirea lui Josh se întunecă. Nu vreau să mă gândesc la asta, mormăi el.

– Stai liniștit. Atunci când va veni momentul, surioara ta va păși spre altar îmbrăcată în albul feciorelnic de mireasă. Margo pufni, întrebându-se de ce s-ar gândi o femeie să se mărite cu un tip înainte de a ști dacă se potrivește cu el în pat. Au multe în comun, serios. Cine suntem noi, doi cinici înăcriți, să-i judecăm?

– O iubim, spuse Josh simplu.

– Da, o iubim. Dar lucrurile se schimbă și nu va mai trece mult până când o vom lua fiecare pe drumul lui. Tu deja ai început, optând pentru Drept la Harvard, iar Kate își face încălzirea pentru a intra la colegiu, așa cum Laura își face încălzirea pentru căsătorie.

– Tu pentru ce îți faci încălzirea, ducesă?

– Pentru toate și ceva pe deasupra.

Zâmbetul ei deveni ispititor. Poate că ar fi împins flirtul puțin mai departe, însă Kate apără brusc și îi despărți.

– Nu e momentul pentru ritualurile de împerechere, bodogăni ea. Uite-i, pleacă. Se încruntă în direcția Laurei, privind-o cum se îndepărta ținându-se de mână cu Peter. Poate că ar trebui să mergem după ei. Să facem ceva.

– Cum ar fi? Înțelegătoare, Margo cuprinse cu o mână umerii slabi ai prietenei sale și oftă: Mă rog, oricum n-o să schimbe nimic.

– Atunci eu n-o să stau aici ca să mă uit, anunță dezgustată Kate. Hai să mergem în grădina sudică. Josh poate să șterpelească niște șampanie pentru noi.

– Ești minoră, spuse el afectat.

– Da, de parcă n-ai mai fi făcut asta niciodată! Kate îi zâmbi victoriosă. Doar câte un pahar pentru fiecare. Ca să ținem un toast în cinstea Laurei. Poate o să-i aducă noroc și ceea ce îți dorește.

– Un singur pahar să fie.

Margo se încruntă, observând felul în care el cerceta mulțimea.

– Te uiți după polițiști?

– Nu, m-am gândit că s-ar putea ca Michael să apară până la urmă.

– Mick? se miră Kate. Credeam că e prin America Centrală, jucându-se de-a mercenarul.

– Este... era, se corectă Josh. S-a întors de curând. Speram că o să-mi accepte invitația. Apoi tânărul ridică din umeri: Nu prea-i plac genul ăsta de chestii. Un pahar, repetă el, lovind ușor cu un deget nasul lui Kate. Și nu l-ați căpătat de la mine.

– Sigur că nu. Kate își luă prietena de braț și amândouă se îndreptară către grădinile vesel luminate. Dacă n-o putem opri, am putea foarte bine să bem pentru ea.

– O să bem pentru ea, încuviință Margo. Și o să-i fim alături indiferent ce s-ar întâmpla.

– Atâtea stele, oftă Laura în noapte, în vreme ce ea și Peter se plimbau de-a lungul peluzei ușor înclinate. Nu-mi pot închipui o seară mai frumoasă.

– E mult mai frumoasă acum că am parte de câteva momente singur cu tine.

Înroșindu-se, ea îi zâmbi.

– Îmi pare rău. Am fost atât de ocupată, abia dacă am avut o clipă să discut cu tine.

„Să fiu singură cu tine“, preciză în gând.

– Ai îndatoririle tale. Înțeleg. O Templeton nu și-ar neglija niciodată musafirii.

– De obicei, nu. Dar e ziua mea. Își simțea mâna atât de caldă și de ocrotită într-a lui! Își dorea să se poată plimba împreună o veșnicie, să meargă până la stânci, astfel încât să-i poată împărtăși cele mai intime gânduri ale ei. Ar trebui să am un răgaz, îl asigură.

– Atunci hai să profităm de el.

O conduse spre silueta fantezistă a pavilionului.

De acolo sunetele petrecerii se pierdeau în fundal, iar lumina lunii se strecura prin grilajul ca de dantelă. Miresmele florilor parfumau aerul. Era exact decorul pe care și-l dorea el.

Romantic și de modă veche, exact ca femeia pe care intenționa s-o aibă.

Trăgând-o în brațe, o sărută. Laura veni spre el atât de dornică, se gândi Peter. Atât de nevinovată. Acea gură adorabilă se deschise pentru a lui, acele brațe delicate se înfășurară în jurul lui. Îl stârneau tinerețea ei amestecată cu demnitate, nerăbdarea scăldată în inocență.

Știa că ar fi putut s-o aibă. Avea priceperea și experiența necesară. Însă era un bărbat care se mândrea cu stăpânirea sa de sine, așa că o împinse cu blândețe înapoi. Nu voia să întineze perfecțiunea sau să treacă în grabă la partea fizică. Își dorea o soție neatinsă, nici măcar de el.

– Nu ți-am spus destul cât de încântător arăți în seara asta.

– Mulțumesc. Laura prețui acele pulsații calde și lichide ale așteptării. Am vrut să arăt așa. Pentru tine, mărturisii ea.

Peter îi zâmbi și o ținu tandru în brațe, lăsând-o să-și pună capul pe inima lui. Era perfectă pentru el, își spuse. Tânără, frumoasă, educată. Maleabilă. Printre zăbrelele pavilionului o zări pe Margo, strălucitoare în rochia ei roșie mulată, răsând indecent la o glumă pe care o auzise.

Chiar dacă își simțea organele atâțate, sensibilitatea îi era ofensată. Fata menajerei. Visul umed al oricărui bărbat.

Privirea îi alunecă spre Kate. Păzitoarea arțăgoasă, cu mai mult creier decât stil. Îl uimea faptul că Laura era atât de copilărește atașată de cele două. Dar sentimentul avea să mai pălească în timp. Odată ce își înțelegea pe deplin locul în societate și locul alături de el, avea s-o poată dezvăța cu blândețe de legăturile nepotrivate.

Nu se îndoia că fata îl iubea. Era prea puțin deprinsă cu cochetăria și înșelătoria. Poate că părinții ei nu erau într-un tot de acord, însă Peter avea încredere că devotamentul față de fiica lor urma să-i aducă de partea lui.

Știa că nu aveau să-i găsească nici un cusur personal ori profesional. Își făcea treaba foarte bine. Ar fi fost un ginere potrivit. Cu Laura alături, cu numele Templeton, urma să aibă tot ce își dorea. Tot ce merita. Soția cuvenită, o poziție de neclintit în societate, fii. Avere și succes.

– Nu ne știm de multă vreme, începu el.

– Pare că ne cunoaștem dintotdeauna.

Privind peste capul ei, bărbatul zâmbi. Era atât de dulce și romantic!

– Doar de câteva luni, Laura. Și sunt cu aproape zece ani mai mare decât tine.

Ea nu făcu decât să se lipească și mai tare de el.

– Ce importanță are?

– Ar trebui să-ți las mai mult timp. Dumnezeu, ești încă la liceu!

– Mai am doar câteva luni. Așteptarea îi făcea inima să bată cu sălbăticia în vreme ce își sălta capul. Nu sunt o copilă, Peter.

– Nu, nu ești.

– Știu ce vreau. Mereu am știut.

O credea. Și el știa la rândul lui ce voia. Și asta, medită el, era un lucru pe care îl aveau în comun.

– Totuși, mi-am spus că voi aștepta. Ducându-i mâinile la buze, o privi în ochi. Măcar încă un an.

Laura știa că asta visase, asta așteptase.

– Nu vreau să aștept, șopti ea. Te iubesc, Peter.

– Și eu te iubesc, Laura. Prea mult ca să mai aștept și o oră, darămite un an.